

hvorvidt den højtærede Justitsminister nu har handlet rigtigt eller ikke ved at nægte det den Gang, er ikke det, det kommer an paa i Øjeblikket." Disse to Udtalelser af det ærede Medlem har selvfølgelig gjort mig godt. Naar det ærede Medlem nemlig indrømmer, at nu kommer det egentlig ikke an paa, om Justitsministeren mulig har handlet rigtigt eller ikke — det er i Øjeblikket uden Interesse —, nu er det noget andet, der er paa Tapetet, saa synes jeg, at det ærede Medlem dér har givet mig al mulig Oprejsning, selv om det, som sagt, først er sket et Aar efter.

Vi kommer dernæst til Sagen, som den foreligger i Aar. Her har det ærede Medlem altsaa sagt, at det afgørende ikke er, om det var rigtigt eller urigtigt, som Justitsministeren handlede; det afgørende er, om de Oplysninger, Justitsministeren har givet Landstinget, er rigtige eller ikke, for Justitsministeren maa selvfølgelig ikke give forkerte Oplysninger, selv om han har Ret i en Sag. Ogsaa deri er jeg enig med det ærede Medlem. Kun synes jeg ikke, at det ærede Medlem skulde nøjes med at sige, at Ministeren ikke har Lov dertil. Jeg synes, at det lige saavel maa gælde for en Rigsdagsmand, at han ikke har Lov til at gøre det, og en lignende Straf som den, man har tiltaenkt Justitsministeren, hvis han giver forkerte Oplysninger med Vidende og Villie, maa, forekommer det mig, ramme vedkommende Rigsdagsmand, naar han har givet saadanne Oplysninger og Aar efter Aar bliver ved at fremkomme med dem. Det ærede Medlem rettede ved første Behandling tre Spørgsmaal til mig. Jeg er nu ikke helt klar over Spørgsmaalene — det maa jeg straks sige —, idet jeg synes, de staar i Strid med Foredraget i dets Helhed; jeg ved ikke rigtig, hvordan det forholder sig, men det vil det ærede Medlem maaske selv forklare. Jeg vil derfor nøjes med ganske kort at gøre Rede for Sagen, som den foreligger. Det ærede Medlem spørger først: Erkender den højtærede Justitsminister, at hans Udtalelse om, at Forretningsfører Hennig kun var i Besiddelse af et Grænsepas, udstedt af den internationale Kommission, ikke var rigtig, men at vedkommende havde et fuldgyldigt indenlandsk Pas. Jeg maa ligesom ved første Behandling absolut svare: Nej, det erkender jeg ikke; vedkommende havde ikke et fuldgyldigt indenlandsk Pas. Hver Gang jeg har haft Ordet om den Sag, har jeg netop fremhævet, at han ikke en Gang havde et tysk Pas med Visum. Den Mulighed, at han oven i Købet skulde have et

dansk Pas, har jeg end ikke indladt mig paa. Nu bliver det Spørgsmaal rettet direkte til mig, om jeg vil erkende, at han havde et saadant Pas, og jeg forstaar, at det ærede Medlem venter Svaret Ja, og at jeg derefter skulde gaa af som Justitsminister. Men jeg maa altsaa bedøve det ærede Medlem med, at jeg, ligesom jeg har gjort tidligere, maa besvare hans Spørgsmaal med et absolut Nej. Jeg forstaar i øvrigt ikke det ærede Medlem. Jeg gjorde allerede ved første Behandling gældende, at man kan da ikke sige om et Pas, der er udstedt paa Tysk af en tysk Konsul, at det er et dansk Pas. Vedkommende havde altsaa ikke et fuldgyldigt dansk Pas; ja, dette har endda ligget saa fjernt fra min Tanke, at jeg ikke en Gang har indladt mig i en Diskussion om dette Spørgsmaal, jeg har kun indladt mig paa en Diskussion om, hvorvidt han havde et tysk Pas med dansk Visum.

For det andet spurgte det ærede Medlem: Erkender den højtærede Justitsminister, at hans Udtalelse om, at Passet ikke var forsynet med dansk Visum, heller ikke var rigtig? Nej, det erkender jeg heller ikke. Jeg hævder tværtimod paa det bestemteste, at hans Pas paa det Tidspunkt, der var Tale om, ikke var forsynet med dansk Visum, selvfølgelig ikke. For Resten synes jeg, at dette Spørgsmaal staar i Strid med det første, thi havde han et dansk Pas, skulde det jo ikke have dansk Visum. Dette Spørgsmaal maa jeg altsaa ogsaa besvare benægtende.

For det tredje spørger det ærede Medlem: Vedgaar den højtærede Justitsminister, at han, da han i Fjor citerede en Svarskrivelse angaaende Fru Hennigs Opholdstilladelse, var vidende om, at der efter denne var afsendt en anden Skrivelse, hvori Opholdstilladelse for Konen nægtedes? Det godkender jeg fuldt ud, men jeg ved ikke, hvad det kommer denne Sag ved. Den første Skrivelse drejede sig nemlig om, hvorvidt vedkommende kunde faa Tilladelse til at rejse ind i Landet, og Spørgsmaalet om, hvorvidt vedkommende har Lov til at forblive her, ligger saaledes aldeles udenfor. Men jeg kendte hele Sagen til Punkt og Prikke, og jeg kan altsaa svare: Ja, jeg vidste det selvfølgelig, det hørte jo med til Sagen. Da hun kom ind i Landet og søgte, om hun maatte have Lov til at blive her, svarede vi ikke: Nej, ikke for Tiden — det kunde vi ifølge Sagens Natur ikke gøre —, dertil svarede vi: Nej, det kunde hun ikke faa Lov til, da det paa Forhaand var sagt til hende, at hun ikke kunde faa Lov til at forblive her.